

XIV. správa SNB

Správa kontrarozvědky pro boj proti mimořádným a zvláštním formám trestné činnosti¹

PROKOP TOMEK

Sedmdesátá léta přinesla rostoucí riziko terorismu v mnoha podobách. Tento trend nezasáhl jen svobodný svět, ale i komunistické Československo. Tehdejším režimem byl ovšem teror vnímán nejen jako samo o sobě nebezpečné kriminální jednání, ale podle zákona vždy také jako útok na státní zřízení.

Násilné překročení hranic a pokusy o ně byly jednou z nejčastějších forem individuálního teroru v Československu. Politické vedení státu i bezpečnostní aparát to vedlo k reakci. Například v oblasti bezpečnosti leteckého provozu došlo k důkladnějšímu odbavování cestujících na letištích, zdokonalování detekce zbraní nákupem zahraniční techniky a zavedením ozbrojeného doprovodu na vybraných linkách Československých aerolinií (ČSA). Důraz byl kladen i na zlepšení operativní činnosti StB. Opatření schválila vláda ČSSR 8. března 1979.²

Federální ministerstvo vnitra (FMV) se otázkou intenzivně zabývalo. Podle zprávy o tehdejšímu stavu realizovaly jednotlivé útvary Sboru národní bezpečnosti (SNB) v rámci rozpracování příslušné bezpečnostní problematiky některá opatření v podstatě samostatně a intuitivně. Mezi nové náměty patřilo zřízení zásahových jednotek u Pohotovostního pluku SNB v Praze a Pohotovostního

útvary ZNB v Bratislavě a zlepšení jejich výcviku odborem obrany FMV. Dalším nápadem bylo sladění postupu s Československou lidovou armádou (ČSLA) při případných zásazích proti teroristickým a diverzním skupinám. Dále bylo třeba vytvořit plány řešení krizových situací u krajských správ (KS) SNB, zlepšit ochranu osob u V. správy FMV (správa pro ochranu stranických a ústavních činitelů) a připravit vnější obranu letišť. Náčelník III. správy FMV (hlavní správy vojenské kontrarozvědky) měl zpracovat směrnice pro součinnost s ČSLA pro případ nouzového přistání uneseného letadla na vojenském letišti. VI. správa FMV (správa operativní techniky) měla vyvíjet techniku k ochraně letišť a stranických a státních činitelů. Vedení FMV mělo vyzvat Federální ministerstvo zahraničních věcí (FMZV) k přijetí preventivních technických opatření proti násilným průnikům na čs. velvyslanectví v zahraničí. Dále se měl vytvořit stálý štáb pro koordinaci boje

proti terorismu v ČSSR na II. správě FMV (Správa kontrarozvědky pro boj s vnějším nepřítelem), stálý štáb ke koordinaci boje proti terorismu na československých zastupitelských úřadech v kapitalistických státech (gestor I. správa FMV - Hlavní správa rozvědky), přijmout opatření ke komplexní ochraně cizích zastupitelských úřadů v ČSSR a kontrolovat zásahové jednotky u KS SNB.³

Široká škála návrhů zjevně nebyla v úplnosti realizována, hlavně v součinnosti s ČSLA. Zpráva ovšem nepřímou upozorňuje na důležitou skutečnost: v přípravách na likvidaci možných teroristických činů nebylo do roku 1977 provedeno téměř nic. To potvrzuje i důvodová zpráva Směrnice pro činnost SNB při likvidaci diverzních, záškodnických, teroristických a jiných nebezpečných ozbrojených skupin z roku 1977.⁴ V SNB byly totiž připravovány síly a prostředky k likvidaci tzv. hromadných protispolečenských vystoupení, ale nikoli na likvidaci teroristických činů. Přitom

1 Tého problematice se zatím asi nejvíce věnovala HANÁČKOVÁ, Lucie: *XIV. správa SNB* (diplomová práce). Masarykova univerzita, Brno 2017 - viz https://is.muni.cz/th/397483/fss_m/XIV._SPRAVA_-_diplomova_prace__final_PDF___.pdf (citováno k 30. 5. 2018).

2 NA, Archiv ÚV KSČ, f. 02/1, sv. 102, a. j. 102, Bezpečnostní opatření proti únosům letadel. Informace pro Předsednictvo ÚV KSČ, 12. 3. 1979.

3 ABS, f. Sekretariát ministra vnitra V. díl 1961-1978 (dále jen A 2/5), inv. j. 266, Zpráva o situaci na úseku problematiky terorismu v ČSSR, materiál pro kolegium FMV z 18. 2. 1977.

4 Tamtéž, f. Rozkazy, věstníky, služební pomůcky (RV), inv. j. 83, NMV č. 32/1977 z 18. 10. 1977, Směrnice pro činnost SNB při likvidaci záškodnických, teroristických a jiných ozbrojených skupin.

Teror byl režimem v ČSSR považován za zcela cizorodý prvek, nebezpečný systému komunistické moci. Podle zdejšího trestního práva bylo terorem úmyslné usmrcení nebo pokus o ně v úmyslu poškodit socialistické společenské a státní zřízení či občany nebo snaha odstrašit občany na aktivní účasti na plnění úkolů socialistické společnosti (§§ 93 a 94 tr. zákona). Mezinárodní právo tyto činy definovalo jako útoky na představitele států, vlád nebo diplomaty s cílem ovlivnit politiku té které země nebo únosy cizích diplomatů, letadel apod. Ve svobodné společnosti byly za teror označovány též některé projevy tzv. národně-osvobozenického boje, protiimperialistického a revolučního hnutí. (ŘÍMAN, Josef a kol.: *Malá Československá encyklopedie*, sv. 6 (Š–Ž). Academia, Praha 1987, s. 183.) Existovaly zjevné rozdíly v přístupu k tradičně chápanému terorismu například v NDR nebo Rumunsku, kde byla poskytována teroristickým skupinám materiální podpora, nebo byly dokonce využívány k akcím společného zájmu, tedy cílům ve svobodném světě.

se ale zmiňovalo i možné riziko akcí speciálních sil NATO na čs. území. Reálně ovšem byly případy mezinárodního teroru a vydírání (pronikání na velvyslanectví nebo únosy letadel) či zásahy proti nebezpečným pachatelům na útěku nebo stíhaným osobám. Nepřípravenost potvrzovaly právě případy zákroků proti nebezpečným ozbrojeným kriminálním osobám, při nichž došlo i ke zranění nebo zastřelení příslušníků SNB. StB zaznamenala v 70. letech ze strany tzv. vnitřního nepřítele jen „malý teror“, čímž byly míněny zastrašující anonymní dopisy nebo telefonáty. Nebylo ale možné vyloučit ani terorismus. Zde StB viděla nebezpečí v prostředí promaoisticky zaměřených zahraničních studentů nebo bývalých zahraničních studentů vyškolených v Čínské lidové republice a Tanzanii pro partyzánskou činnost. Ohrožení měli představovat i pročínsky zaměřeni studenti indonéští, řecká emigrace, kyperští Řekové, arabští studenti i stoupenci Lidové fronty pro osvobození Palestiny.⁵

Vznik XIV. správy SNB

Jako systémové opatření lze chápat snahu o zřízení specializovaného,

operativně-výkonného útvaru k řešení problematiky terorismu a dalších mimořádných forem trestné činnosti. Žádná z operativních správ StB před rokem 1981 neměla ve své struktuře vyčleněny příslušníky pro řešení otázky terorismu. V oblasti zásahů proti pachatelům teroristických činů do té doby existovaly pořádkové jednotky v rámci krajských správ SNB. Jejich úkolem měly být i zásahy při mimořádných případech terorismu. Podle Nařízení ministra vnitra č. 70 z roku 1970 byli do těchto jednotek vyčleňováni vhodní příslušníci SNB z krajských správ. Další podobné zásahové jednotky představovaly, jak již bylo zmíněno, Pohotovostní pluk Veřejné bezpečnosti (VB) ČSR a Pohotovostní útvar VB SSR.⁶ Ve všech případech šlo zjevně jen o dočasné a nedokonalé řešení. Pohotovostní jednotky byly současně přípravkou pro službu v celém SNB, takže vycvičení příslušníci zásahových jednotek od nich neustále odcházeli, byť třeba k zásahovým jednotkám KS SNB.

Návrh na zřízení Správy kontrarozvědky pro boj proti mimořádným a zvláštním formám trestné činnosti schválilo Kolegium ministra vnitra ČSSR 21. listopadu 1980. Byl to úkol

vyplývající se základního zaměření služební činnosti SNB a vojsk MV na rok 1981, který projednalo a schválilo na své 153. schůzi Předsednictvo Ústředního výboru (ÚV) KSČ. Nová součást byla podřízena I. náměstkovi ministra vnitra ČSSR, generálporučíkovi ing. Jánovi Kováčovi. Byla útvarem SNB, složky StB, její spisová značka byla TER a krycí označení XIV. správa SNB.⁷

Organizační členění

XIV. správa SNB právně vznikla dne 1. ledna 1981 rozkazem ministra vnitra ČSSR č. 52 z 22. prosince 1980. Jejím náčelníkem se stal příslušník zakladatelské generace SNB a StB, plk. JUDr. Zdeněk Němec (nar. 1930). Původně sloužil u Správy ochrany stranických a státních činitelů. Dlouhá léta byl vyšetřovatelem Státní bezpečnosti a od roku 1974 zástupcem náčelníka KS StB Praha. Funkci náčelníka XIV. správy SNB vykonával nejprve jako pověřený, od 1. června 1982 jako jmenovaný náčelník a působil tak po celou dobu její existence.⁸

Správu tvořily: organizační odbor, inspekce náčelníka správy, od 1. dubna 1982 do 30. dubna 1984 pomocník náčelníka správy pro kádrovou práci a od 1. května 1985 kádrová skupina, obranná příprava a ochrana (od 1. ledna 1985 skupina obranné přípravy a ochrany), od 1. dubna 1982 oddělení metodického řízení a výcviku, od téhož data operativně-pátrací odbor a zprvu oddíl zvláštního určení a Útvar zvláštního určení (ÚZU). Ten se členil na šest skupin zvláštního určení a dvě skupiny instruktorů a specialistů (počet skupin se v průběhu doby měnil).⁹ Sídlo správy bylo v Praze na Žižkově, v Olšanské 2176/2,

5 ABS, f. A 2/5, inv. j. 341, Směrnice pro činnost při likvidaci diverzních, záškodnických, teroristických a jiných nebezpečných ozbrojených skupin, 1977 (blíže nedatováno).

6 MUZIKANTOVÁ, Marie: Pohotovostní pluk VB ČSR (1969) 1970–1989. In: *Sborník Archivu MV*, č. 2. OASS MV ČR, Praha 2004, s. 75–94.

7 ABS, f. Sekretariát ministra vnitra IX. díl 1978–1982 (A 2/9), inv. j. 308, Návrh na zřízení kontrarozvědné správy pro boj proti terorismu, záškodnictví-sabotáži a narkománii, 21. 11. 1980.

8 Blíže k němu BÁRTA, Milan a kol.: *Biografický slovník náčelníků operativních správ Státní bezpečnosti v letech 1953–1989*. ÚSTR – Academia, Praha 2017, s. 406–409.

v novostavbě postavené speciálně pro Federální ministerstvo vnitra. Útvár zvláštního určení byl umístěn v areálu vojsk tohoto ministerstva v Dolních Břežanech u Prahy. Roku 1981 byl při zdi zámecké obory v Dolních Břežanech, dnes ulice K Zámecké oboře číslo 334, postaven objekt kasáren a v oboře cvičiště této speciální jednotky. Na XIV. správě SNB byla plánována funkční místa pro 223 příslušníků, z toho 73 řídících, operativního a administrativního aparátu a 150 příslušníků ÚZU.

Činnost a úkoly

Činnost stanovoval organizační řád, který byl vydán rozkazem náčelníka XIV. správy SNB č. 7/1982.⁹ Hlavním posláním této správy bylo likvidovat teroristickou, diverzní a záškodnickou činnost jednotlivců i skupin. V rámci Vojsk MV spolu s ČSLA měla vést boj se speciálními výsadkovými skupinami v době válečných konfliktů. Vysloveně politický náboj měl další z úkolů, tzv. likvidace hromadných protispoločenských vystoupení a demonstrací, byť až do konce 80. let k nim prakticky nedocházelo. Správa se dále zabývala operativní činností, tedy vyhledáváním, pátráním a realizací za použití všech agenturně operativních prostředků shodně s dalšími kontrarozvědnými správami StB. K tomu využívala operativní techniku, vlastní agenturní a důvěrnickou síť, technické a chemické prostředky, různé způsoby spojení, fotodokumentaci. Kromě vlastní operativní činnosti koordinovala činnost

a analyzovala informace v problematikách terorismu, leteckého pirátství a podobných činů.¹¹ Udržovala i četné kontakty a vyměňovala si informace s partnery, tedy státními bezpečnostmi Sovětského svazu (SSSR), Německé demokratické republiky (NDR), Polské (PLR), Maďarské (MLR) a Bulharské lidové republiky (BLR) a Svazové federativní republiky Jugoslávie (SFRJ), po linii mezinárodního terorismu a převaděčských organizací. V roce 1982 od „přátel“ získala k terorismu 25 informací, o rok později 38, v dalším roce 53 a konečně v roce 1985 to bylo 15 informací. Naopak XIV. správa SNB dodala za dobu své existence „přátelům“ celkem 65 odpovědí na jejich dotazy. Více zpráv bylo získáno od „přátel“ o převaděčských organizacích. Bylo to celkem 355 informací a naopak XIV. správa SNB jim předala v této problematice 272 informací. Zařazovala také poznatky o rizikových osobách do mezinárodní databáze východního bloku – Systému sjednocené evidence poznatků o nepříteli¹² – jako o podezřelých teroristech a převaděčích. Počet zařazených převaděčů několikánásobně převyšoval počet teroristů. Seznam mezinárodních teroristů prověřovaných XIV. správou SNB čítal v roce 1985 celkem 358 jmen.¹³

Ačkoliv se všechny bezpečnostní aparáty zemí východního bloku zabývaly terorismem a reagovaly na něj vytvořením zásahových jednotek, koncepce jednotné kontrarozvědné správy spojené se zásahovou jednotkou pro boj proti teroru byla v rámci východního bloku ojedinělá. Srovnání

měla do jisté míry s východoněmeckou situací. I když spolupráce a výměna zkušeností probíhaly, nepředal Sovětský svaz svou představu řešení této otázky a zjevně ji nechal satelitní země řešit samostatně. Ve všech případech však zůstávala agenda v rámci bezpečnostního aparátu a nikde nebyla svěřena armádě.¹⁴

Základními úkoly XIV. správy SNB bylo odhalovat, dokumentovat a operativně rozpracovávat teroristické organizace v zahraničí, které měly nějaké vazby na ČSSR (pobyty na území, tranzitní cesty, schůzky), činnost zahraničních teroristických skupin na čs. území, zjišťovat a odhalovat pokusy tzv. vnitřního nepřítel nebo kriminálních živlů o teroristické akce, organizovat opatření proti únosům civilních letadel včetně preventivních opatření na letištích, odhalovat a dokumentovat činnost převaděčů a převaděčských organizací nelegálně převážejících občany socialistických států přes hranice do tzv. kapitalistických států, vést přehled o pašeráctví omamných látek a trestné činnosti spojené s narkomanií, zasahovat proti teroristickým a záškodnickým živlům, podílet se na ochraně čs. zastupitelských úřadů v zahraničí v případech podezření z teroru či záškodnictví, v určených případech zajišťovat fyzickou ochranu dopravních prostředků a lidí cestujících do zahraničí, garantovat realizaci mezinárodních dohod s bezpečnostními orgány spřátelených zemí v problematice teroru, převaděčství a narkomanie, odhalovat pachatele souvisejících

- 9 ABS, f. Správa kontrarozvědky pro boj proti mimořádným a zvláštním formám trestné činnosti – XIV. správa (dále jen A 28), inv. j. 78, Rozkaz náčelníka XIV. správy č. 7/1982 z 31. 3. 1982 Organizační řád správy kontrarozvědky pro boj proti mimořádným a zvláštním formám trestné činnosti a Rozkaz náčelníka XIV. správy SNB č. 16/1984 z 10. 5. 1984 Změna rozkazu náčelníka XIV. správy SNB č. 7/1982.
- 10 Tamtéž. Organizační řád byl později doplněn rozkazem náčelníka správy č. 16/1984 a rozkazem č. 23/1984.
- 11 ABS, f. A 28, inv. j. 626, Protokol o předání problematik terorismu a převaděčských organizací z působnosti XIV. správy do působnosti II. správy SNB, 28. 11. 1985.
- 12 K němu viz TOMEK, Prokop: *Systém sjednocené evidence poznatků o nepříteli v československých podmínkách*. ÚSTR, Praha 2008.
- 13 ABS, f. A 28, inv. j. 626, Protokol o předání problematik terorismu a převaděčských organizací z působnosti XIV. správy do působnosti II. správy SNB, 28. 11. 1985.
- 14 ŽÁČEK, Pavel: Kontrarozvědný protiteroristický aparát východního bloku v osmdesátých letech dvacátého století. In: *Sborník ABS*, č. 15. ABS, Praha 2017, s. 239–268.

Tatra 613 s únosci a rukojmím, slovenským ministrem zdravotníctví Imrichem Hatiares, září 1985

Foto: AÚPN

restných činů (§§ 93 a 94 – teror, § 109 – opuštění republiky, § 180 – ohrožení bezpečnosti nebo zavlčení vzdušného dopravního prostředku a § 197 – odstrašení násilím), vést evidenci poznatků z problematiky teroru, převaděčství a narkomanie.¹⁵

Naprostým unikátem v sestavě československé Státní bezpečnosti bylo spojení výkonné složky – Útvary zvláštního určení s operativním útvarem. Příslušníci této speciální jednotky se cvičili v boji zblízka, střelbě, potápění, výsadkářství, zacházení s pyrotechnikou a dalších dovednostech. Pro svou činnost získali speciální výzbroj a výstroj, mnohdy první toho druhu v Československu. Přiděleni měli i širokou škálu vozidel, včetně obrněných BVP-1 či OT-64 a k dispozici dostali i prostředky vzdušné přepravy (letadlo). ÚZU byl

umístěn v Praze, ale jeho působnost zahrnovala celé území ČSSR.

Za dobu existence XIV. správy SNB byli příslušníci ÚZU povoláni k několika desítkám akcí, z velké většiny ke střežení významných osob a jako doprovod. Ze zásahů proti ozbrojeným osobám to byla v roce 1982 asistence při vyšetřování vyděračského případu, v srpnu 1984 úspěšný zákrok proti ozbrojenému muži, který v chatě u Trstína v okrese Trnava na Slovensku držel rukojmí. V září 1985 to bylo zneškodnění únosců náměstka ministra zdravotnictví Slovenské republiky Imricha Hatiaara na hraničním přechodu Bratislava-Petržalka.

Podle vzpomínek příslušníků ÚZU existovalo uvnitř XIV. správy SNB napětí mezi skupinou tzv. starých příslušníků Státní bezpečnosti, kterou reprezentoval náčelník Němec

a jeho blízcí podřízení, a mladými příslušníky SNB, profesionály zásahové jednotky, nezatíženými činnostmi StB. Mohlo jít i o generační rozpory. Role operativy, používající tradiční metody StB, a zásahové jednotky, plnící v ozbrojení konkrétní úkoly, byly velmi rozdílné.¹⁶

Odbor zvláštního určení

Činnost XIV. správy SNB byla ukončena 30. listopadu 1985. Od 1. prosince toho roku byl ÚZU změněn na Odbor zvláštního určení (OZU) a zařazen ke Správě vojsk FMV. Operativní agenda byla převedena k operativním správám StB, II. správě SNB (Správa kontrarozvědky pro boj proti vnějšímu nepříteli) a XI. správě SNB (Správa kontrarozvědky pro ochranu ekonomiky).

15 ABS, f. A 28, inv. j. 78, Rozkaz náčelníka XIV. správy č. 7/1982 z 31. 3. 1982 Organizační řád správy kontrarozvědky pro boj proti mimorádným a zvláštním formám trestné činnosti, čl. 3.

16 STEHLÍK, Eduard: *Urna. 30 let policejní protiteroristické jednotky*. Martin Vaňourek, Mohelnice 2011, s. 236.

Ján Kováč, náměstek MV, do jehož kompetence XIV. správa SNB spadala Foto: ABS

Při letmém pohledu by se mohlo zdát, že vznik XIV. správy SNB byl výrazem profesionálních kvalit tehdejšího čs. bezpečnostního aparátu a snah adekvátně čelit závažným problémům moderního světa. Ve skutečnosti nesla její existence také znaky nástroje potlačování a porušování občanských práv. Její agendou nebyl jen domácí a zahraniční teror. Mezi její úkoly patřilo i odhalování převaděčských organizací. Ty vznikly přirozeně jako důsledek uzavření hranic se svobodným světem. Nešlo o dobrodruhy, kteří se chtěli násilím dostat do zahraničí. Služeb drahých převaděčských organizací využívali zejména občané SRN, kteří chtěli přes Československo tajně přepravit z NDR do SRN své příbuzné. V tomto případě se tedy zjevně nejednalo o únosy, a tedy ani o terorismus.

Další problematickou agendou bylo plnění speciálních úkolů ÚZU při tzv. protispolečenských hromadných vystoupeních.¹⁷ V této otázce neblaze proslul až Odbor zvláštního určení FMV v roce 1989, tedy čtyři

JUDr. Ján Kováč (nar. 1933) byl v prosinci 1985 přeložen do funkce představitele FMV v Sofii, přičemž důvodem odvolání z funkce prvního náměstka ministra vnitra v říjnu 1985 bylo špatné řízení podřízených součástí, jak ve svém odůvodnění tohoto kádrového opatření napsal federální ministr vnitra Vratislav Vajnar. Koncem srpna 1987 pak byl Kováč ze Sofie odvolán v souvislosti s vyšetřováním korupční aféry Babinský. Dne 25. 2. 1988 byl propuštěn ze služeb FMV a 20. 6. 1988 zemřel.

KALOUS, Jan a kol.: *Biografický slovník představitelů ministerstva vnitra v letech 1948–1989. Ministři a jejich náměstci.* ÚSTR, Praha 2009, s. 105–108.

roky po rozpuštění XIV. správy SNB. Jeho příslušníci byli nasazeni v civilu k zadržování aktivních účastníků protikomunistických demonstrací 8. prosince 1988 (tzv. Lennonova Kampa v Praze), v lednu 1989 v Praze (Palachův týden), na výročí sovětské okupace 21. srpna 1989 a státní svátek 28. října 1989. Dne 17. listopadu 1989, na iniciativní návrh velitele OZU plk. Marko Solmošiho, byli příslušníci odboru nasazeni poprvé jinak, ve stejnokrojích vz. 60 s červenými barety a páskou SNB jako součást pořádkových jednotek SNB, a to v počtu 31 členů. Za činnost při zásahu byli trestně stíháni tři příslušníci OZU. Jeden z nich byl odsouzen na 12 měsíců odnětí svobody podmíněně a dva byli obvinění zproštěni.

Závěr

Vznik XIV. správy SNB byl organizačním krokem zcela mimořádným. Podivnější je ale okolnost jejího rozpuštění, protože otázka terorismu ve světě v roce 1985 jistě nebyla vyře-

šena. Vznikla v době, kdy byl I. náměstkem FMV generálmajor JUDr. Ján Kováč, který ji podporoval. Současně s jeho vynuceným odchodem z funkce 31. října 1985 došlo i k reorganizaci a rozpuštění této správy.

Osobní věc mohla mít vliv na organizační krok, protože správa tak mohla přijít o svého patrona. Důvodem mohly být ale i relativně slabé operativní výsledky na tak početný útvar. Nelze však tvrdit, že se po rozpuštění XIV. správy SNB po pouhých pěti letech její existence Federální ministerstvo vnitra problematikou dále nezabývalo. Operativní činnosti spojené s terorismem byly zařazeny do agendy II. správy SNB (6. odbor – převaděči a teroristé), ochrana letišť a leteckého provozu a únosy na XI. správu SNB (4. odbor – doprava spoje a Oddělení mimořádných událostí od 13. února 1986). Po poslední reorganizaci StB se od 1. srpna 1988 komplexně problematikou terorismu zabýval 4. odbor II. správy SNB, jehož 2. oddělení mělo jako výhradní problematiku mezinárodního terorismu. ÚZU byl přeorganizován na OZU a převeden do struktury Vojsk FMV, přičemž na jeho dislokaci, personální skladbě a úkolech se nic zásadního nezměnilo. Začlenění problematiky teroru do působnosti operativních správ StB a převedení zásahové jednotky mimo ni odpovídalo organizačnímu řešení ve většině socialistických zemí, a to včetně Sovětského svazu.

Výmluvně jsou podíly jednotlivých druhů agendy. Nejvíce informací a operativních opatření XIV. správy směřovalo v uzavřeném státě do oblasti tzv. převaděčských organizací. Méně již do oblasti zahraničního i domácího terorismu a nejméně pak do oblasti narkomanie. pd

¹⁷ ABS, f. A 28, inv. j. 78, Rozkaz náčelníka XIV. správy č. 7/1982 z 31. 3. 1982 Organizační řád správy kontrarozvědky pro boj proti mimořádným a zvláštním formám trestné činnosti, čl. 14, odst. 1, písm. c.